

MARIE REJFOVÁ

KDO ŠTĚKÁ, NEKOUŠE

KDO ŠTĚKÁ, NEKOUŠE

KDO ŠTĚKÁ.

MARIE REJFOVÁ

NEKOUŠE

Mystery Press

2026

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy,
organizace, místa a události v ní uvedené
jsou buď výplodem autorovy představivosti,
nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmí
být kopírována, zálohována ani šířena
v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem
bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Marie Rejřová, 2026
Cover Art & Illustrations © Daniel Špaček, 2026
Book Design © Veronika Kopečková, 2026
Czech Edition © Mystery Press, Praha 2026

ISBN 978-80-7707-087-4 (pdf)

Knihy Marie Rejfové
v nakladatelství **MYSTERY PRESS**

Josefína Divišková

**KDO JINÉMU JÁMU KOPÁ
KOMU STRAŠÍ VE VĚŽI
KDO MAŽE, TEN JEDE
KOČKA MYŠI NENECHÁ
KDYŽ SE VOSY VYROJÍ
JAKO VEŠ V KOŽICHU
KDO MÁ POD ČEPICÍ A JINÉ POVÍDKY
JAK SE VAŘÍ NETOPÝŘI
KDO ŠTĚKÁ, NEKOUŠE**

Ebookové novelky
**KDO MÁ POD ČEPICÍ
KDO MÁ ZA UŠIMA**

Samostatné knihy
POVÍDKY SMÍCHOVSKÉ

Trilogie Holubí dům
HOLUBÍ DŮM

Připravujeme
DECH MOTÝLA

HAF

HAF

HAF

JEDNA

/ Pondělí 1. 7.

1

„Chápeš to?“

Josefína se zavrtěla na skládacím lehátku a pohlédla na Miroslavu, co onou otázkou myslí. Miroslavin obličej z velké části stínila široká krempa slamáku, ale přesto bylo jasné, že středobodem sestřina zájmu byl scénický obraz, který se odehrával před zelenými vraty garáže.

„Neříkej, že tolik přibral,“ podotkla Josefína.

Kousek od vozu Škoda Felicia seděl strakatý pes a s vyplazeným jazykem sledoval počínání člověka, který sebou mrskal na břicho jako pulec na suchu. Dolní polovina těla Karla Dostála se nacházela pod autem, zatímco horní se snažila dostat zbytek těla ven.

„Nedávám mu víc než obvykle,“ opáčila Miroslava.

„Takže za to může pivo,“ usoudila Josefína.

„Blbost. K *Jelínkům* ho pouštím už jen každou sudou středu,“ ohradila se Miroslava.

Josefína sáhla po skleničce s vínem. „A kdy máte sex?“
„Vlichou, samozřejmě.“ Miroslava se napřímila. „Karle, co tam děláš?“

„Nic...“ hekal. Přetočil se na záda a vzepřel se rukama o blatník.
„Utrhneš espézetku!“ křikla.
Zmítal se dál.

„Říkám ti, že je tlustej,“ řekla Josefína. Na jazyku převalovala chuť rulandského a jako už po tisíci tento den poděkovala bohu, že začaly prázdniny. Jediné, co hodlala dělat, bylo dokončit výstavu v galerii na náměstí. Pár dní váhala, jestli uložit ke spánku plátna místních zasloužilých umělců a pověsit na nějaký čas místo nich své obrazy, a nakonec to udělala. Spíš než touha vyniknout ji k tomu přiměly pohrdlivé narážky z okolí, že má díky sestřině starostenskému postu protekci. S chutí proto naplánovala, že umístí své nejdivočejší oleje hned ke vchodu do výstavní síně.

Miroslava nespouštěla zrak z manžela. „Karle, nechceš už toho nechat? Je horko.“

„Ne!“ odsekl. „Baví mě to!“

„Bio je na trojce. Víš, že by se starší lidi měli šetřit,“ upozornila ho Josefína.

Bouchl pěstí o plech. „Tak zvedne už některá z vás prdel a půjde mi pomoci?!“

„Rozbiješ si to,“ varovala ho, nicméně se s Miroslavou zvedly z lehátka a došly ke Karlovi.

„Za něco jsem se chytil,“ oddychoval hlasitě. Po spáncích mu stékal pot a bělma měl rudá jako po třídením flámu.

Josefíně připomínal kytovce lapajícího po vzduchu. „Praskne ti žilka,“ zkonstatovala další z možných rizik.

Miroslava si dřepala na bobek a zadívala se pod auto. „Nic nevidím.“

„Musíš se pořádně skrčit,“ funěl.

„Tak sebou nemel.“ Klesla na kolena a strčila hlavu pod nápravu. Voříšek se k ní přidal a vedle pozadí v květovaných plavkách se objevila chlupatá ohánka. „Otravo, jdi doprčic!“ okřikla psa.

Karel ležel na zádech a hleděl nahoru na Josefínu. „Hlavně že je legrace,“ zašklebil se.

„Vždyť právě,“ přitakala.

„Já se tam nedostanu,“ hudrovala Miroslava zpod podvozku.

„Musíš dál, Mirko,“ řekl. „Lehni si na břicho a vlez tam.“

Poslechla ho.

„Tak co?“

„Trhni levou nohou,“ nařídila mu.

„Zničím si montérky,“ zaprotestoval.

„Najednou,“ opáčila. „Jen škubni, a pořádně!“

„Však to dělám!“

„Prd děláš,“ odfrkla si. „Sakra, to je ale debilní auto.“

„No dovol,“ ohradil se.

„Josefíno, zavolej si toho psa!“ křikla Miroslava popuzeně.

Josefína si klekla vedle sestřiných lýtek a hmátla po Otravovi. „Pojď sem, blbečku! No tak!“ Držela psa za tlapu a táhla ho ven.

„Hola madre!“

Vincentův hlas zněl v tom šíleném zmatku tak nepravděpodobně, že Josefína odmítla věnovat pozornost čemukoliv jinému než zatvrzelému psisku.

„Ještě!“ rozkázala Miroslava.

Ozval se páravý zvuk.

„No sláva!“

„To byly moje sváteční montérky,“ posteskl si Karel a vystrachal se na nohy.

„Napíšeš Ježíškovi,“ uklidnila ho Miroslava.

„Nazdar Vincente,“ přesunul pozornost od vánočních svátků.

Josefína pustila voříška a ohlédlá se.

Vysoký, tmavovlasý mladík se usmíval od ucha k uchu. „Co to tady provádíte?“ Shodil na zem krosnu a pomohl jí vstát.

„Broučku.“ Vytáhla se na špičky, aby ho mohla obejmout. „Kde se tady bereš?“

„Přijel jsem se na vás podívat.“

Prohrábla mu tmavé rozčepýřené vlasy. „To je prima.“ Pubertální období, kdy polibek matce před svědky znamenal pohanu největšího kalibru, naštěstí už minulo a ona si užívala synovu přítomnost. „Na jak dlouho?“

„Nevím,“ pokrčil rameny. „Pár měsíců, půl roku...“

„Aha,“ zarazila se. „Myslela jsem, že to doktorandské studium v Madridu je na dva roky.“

„To je o ničem, mami.“

„Však jo,“ poplácal ho po rameni Karel. „Doma je nejlíp.“

„Prej je hezky v Kapském Městě,“ zamyslel se nahlas Vincent.

„Nerada se do toho míchám...“ Miroslava se pomalu soukala zpod felicie. „Ale kde hodláš bydlet?“ Postavila se a smetla z hrudi, břicha a stehů kamínky.

„Ahoj teto.“ Vincent jí sevřel ramena a políbil ji na obě tváře. „Hezký plavky.“

Pokud ji vyvedl z konceptu, tak to na sobě nechala znát jen zlo-mek sekundy. Ukázala na záhon kvetoucích letniček. „Místo na stan už tady není.“

Josefína neměla Miroslavě její slova za zlé. Poslední Vincentovu návštěvu v Brodu si tahle vila i její sousedé budou pamatovat nejspíš ještě dlouho. Když pomine mrtvolu v pivovarské spilce, tak vzteklý zubař a plašící zařízení na špačky tenkrát stačili, aby strčila hlavu pod matraci a čekala na soudný den.

„Nevadí,“ mávl rukou. „Natáhnu si hamaku mezi tamty jabloně.“

Karel se nadechl. Pohlédl na hýčkané stromky a pak zpátky na svou ženu.

„No, Láďa s Bertem jsou na prázdninách, tak bys mohl spát v jejich pokoji... Mirko?“

Pravděpodobně zvažovala, co je snesitelnější, jestli polámané James Grieve, nebo rány nebeské.

„Stejně budeš v práci,“ pokračoval Karel v jemném nátlaku.

„No právě,“ opáčila.

Josefína znala důvod sestřiny nedůvěry k švagrovi návrhu. Co byl v důchodu, trávil čas na gauči a kromě sporadického nimrání v motoru staré Fanči nedělal téměř nic. Jistě netrpěla bludy, že v rámci svého zahnívání uhlídá dům, aby z něj nezůstaly trosky.

„Už je z něj inženýr,“ kul dál železo Karel. „Na blbosti je studovanéj.“

„Můžeme mrknout na tohle,“ řekl Vincent a otevřel Fančinu kapotu. „No jo, Rakousko-Uhersko.“

Karel se zhoupł na patách. „Hele, tak to zase prr.“

„Dobře,“ rozhodla Miroslava a vydala se ke vchodu do domu. „K večeri bude lečo. V šest. Přesně.“

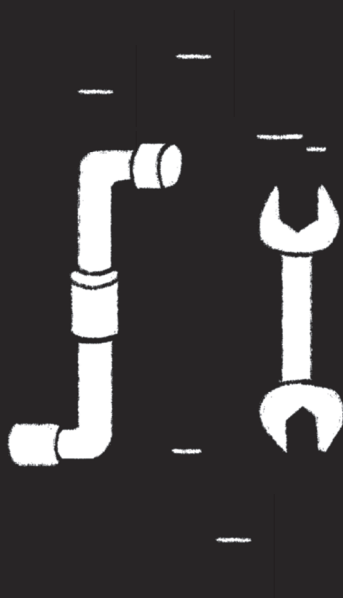
Vincent ji dohnal. „Bude to fajn, teto, se vším ti pomůžu.“

„Umíš vařit?“

„Ne, ale rychle se učím,“ odpověděl.

Chytré dítě je za trest, Josefíno. Nejenže nedělá to, co má, protože to považuje za zbytečné, ale vymýšlí nové věci, které se v konečném důsledku ukážou jako ještě zbytečnější. Tahle slova pronesla babička, zatímco s cigaretou v ruce pozorovala čtyřletého Vincenta, jak rozebírá její památeční rádio. Tenkrát se Josefína urazila a jen pokročilý věk staré dámy jí zabránil odseknout něco nepatřičného. Za pravdu babičce dala až cestou na pohotovost, kam zamířili potom, co si Vincent narval dvě elektronky Tesla do řitního otvoru.

Dnes byl její syn dospělý a takové záležitosti si jistě rád odpustí, uklidňovala se v duchu. Navíc – je doba digitální a vše je tak titěrné, miniaturní...

DVĚ

/ Čtvrtek 4. 7.

2

Po téměř idylickém začátku Vincentova pobytu ve vile přišel den, kdy se Josefína rozhodla s Miroslavinou pomocí přemístit vybrané obrazy do galerie. Zapůjčení felicie měla s Karlem naštěstí předem domluvené, proto spolykal všechny případné námitky hned v počátku a omezil se pouze na nespokojené brblání. Nato odešel do patra, kde se s Vincentem pokoušeli vylepšit jakousi součástku Fančiných útrob – na Josefínin opatrný dotaz, zda je inkriminovaný díl nutný k uvedení felicie do pohybu, odpověděl, že záleží na mnoha okolnostech, kterým ona jako žena nemůže rozumět. Tím ji zanechal v mírných rozpacích, ale jelikož důvěřovala švagrovi úsudku, hodila obavy za hlavu. Ani ona, ani Miroslava netušily, že se mezi tím mužská a tedy i technicky zdatnější část rodiny rozhodla kutit přímo uprostřed obývacího pokoje, neboť jim kovový konferenční stůl přišel jako ideální ponk.

„Kolik ještě?“ Miroslava se vysoukala z Fanči a narovнала si záda.

„Sedm nebo osm,“ odpověděla Josefína, zatímco si zamyšleně hryzala ukazováček. Myšlenka narvat do felicie veškerou její malířskou tvorbu se ukázala jako velmi naivní. Jediným výsledkem téměř půlhodinového snažení bylo, že se jim podařilo sklopit sedačky, nalézt Karlovu permanentku na fotbal a ulomit cosi plastového v navijáku bezpečnostního pásu. Vše pozoroval Otrava, který ležel ve stínu garáže, a kdyby nebyl pes, řeklo by se, že má ve věci daleko víc jasno než ony dvě.

„Učiněná *Slovanská epopej*,“ odfrkla si Miroslava. „Proč to probouha maluješ všechno tak velký?“

„Abych to lépe viděla,“ řekla Josefína lakonicky.

Miroslava se zaklonila a křikla do otevřeného okna v patře. „Karle!“

Bez odezvy.

„Co tam zas dělá?“ Vložila si do úst dva prsty a hvízdla. Otrava se zvedl a s vrtěním ocasu k ní dokráčel. Vypadalo to, že se konstelace člověčího osazenstva před domem změní, a to ho zřejmě pohnalo k nečekané aktivitě.

„Ale ty ne,“ vzdychla, když jí strčil čumák do dlaně. „Karle, tak slyšíš?!“

V okně se konečně objevil Vincent. Na čele měl svářečské brýle. „Teto?“

„Je tam tvůj strýc?“

Vincent zmizel a místo něho se ukázal Karel. „Hoří snad?“

Zaclonila si oči. „Ty jsi mě neslyšel?“

„Ne.“

„Něco jsem ti říkala.“

„Je to možný.“

„A proč jsi hned nereagoval?“

„Jak jsem mohl reagovat, když jsem tě neslyšel.“

Josefína se rezignovaně rozvalila na trávník. Z vlastní zkušenosti věděla, že se manželské debaty vyznačují svéráznou logikou a svou formou připomínají spíš absurdní divadlo s nejasným koncem, ale v tomhle případě spoléhala na Karlovu zkušenost.

„A co jsi potřebovala, Mirunko?“

„Abys nám přišel zapojit vozík,“ oznámila mu.

„O tom nebyla řeč.“

„Karle...,“ zhoupala se na patách.

Dorazil o pár vteřin později a s hlasitým hekáním vytáhl z garáže přívěs zakrytý starým prostěradlem. Jak vozík poskočil přes hranu betonové podlahy na trávník, zacinkalo to v něm jako na pásu v so-dovkárně.

„Můžeš mi vysvětlit, co to je?“ Miroslava zkrabatila čelo a odkry-la látku.

„Letos nebudeme dělat marmelády, ale rybízák,“ prohlásil srd-natě.

Josefína se zvedla. Z vozíku na ni jukalo půl tuctu demižonů. Kaž-dý musel mít nejméně třicet litrů. „Není jich málo, švagře?“

„Myslíš?“ zarazil se. „Máme devět keřů a říkal jsem si, kdyby se uro-dilo hodně švestek...“ Pohlédl na manželku. „Trochu. Pro zdravotní účely. Co?“

Vteřinu to vypadalo, že Miroslava promluví, ale místo toho za-čala vyndávat nádoby z vozíku.

„Opatrně, miláčku,“ vrhl se jí na pomoc. „Jsou těžký.“

„Strejdo!“ křikl z okna Vincent. „Potřebuju druhý ruce!“

„Vydrž, mladej! Dvě minuty!“

Trvalo to o dost déle, ale nakonec zapráhl vozík a ony do něj na-ložily plátna. Každé bylo pečlivě zabalené do několika vrstev bub-linkové folie a převázané lepicí páskou. Josefína v duchu spočítala všechny výmoly, vyhřezlé kanály a dlažební kostky, přes které převoz projede, a i přes Miroslavinu dotčenou poznámku, že stav vozovek

v Brodu se během jejího funkčního období výrazně zlepšil, nacpala ještě mezi balíky plnou náruč hadrů.

„Dobrý,“ kývla spokojeně a sedla si za volant. „Ségra? Jedeme.“
Miroslava vlezla do auta a podívala se zpět k domu.

„Mirko?“

„Nic, jen mám divné tušení.“

„Klid. Jsou dospělí.“ Už když takle slova vyřkla, přišla jí na hony vzdálená realitě. Dospělost je období, kdy mozek dosáhne určitého mentálního věku. Naposled, když viděla švagra jíst, tekla mu po bradě omáčka, zatímco sledoval pořad pro motoristy. „Alespoň podle dokladů,“ dodala pro jistotu a rozjela se k otevřeným vratům.

Cesta ulicemi města probíhala, jak předpokládala. Drncání nebralo konce, a to nepočítala místa, kde si zapomněla najet do zatáčky a vozík narazil na obrubník. Miroslava se naštěstí vzdala jakýchkoliv komentářů, takže Josefína nemusela pracně vymýšlet argumenty, proč demoluje přívěs. Soustředila se na řízení, a to přesně až do okamžiku, kdy ve zpětném zrcátku spatřila Otravovu chlupatou hlavu. Natahoval krk přes hranu bočnice a očividně si výlet užíval.

„To je bazilišek,“ zasmála se.

Miroslava se na ni nechápavě podívala.

„Jukni dozadu,“ pobídla ji Josefína.

„Zvíře pitomý,“ ulevila si Miroslava. „Zastav, prosím tě.“

„Už jsme skoro na náměstí,“ namítla Josefína.

Miroslava svěřila koutky. „No právě.“

„Nesmíš se pořád ohlížet, co si o tobě kdo myslí, drahá sestro.“

„Jsem veřejná osoba. A pokud sis nevšimla, jede za námi policejní auto,“ opáčila Miroslava.

„Vážně?“ Měla pravdu. Knír strážmistra Švece byl i takhle na dálku dobře patrný. „Kdo ví, kam jedou.“

Byla to spíš konverzační otázka, jelikož sotva zastavily před městskou galerií, policejní oktávka udělala to samé. Vystoupili z ní

Švec a podpraporčík Vízner. Oba rozložití, strážmistrovi však na impozantnosti dodával onen černý knír a huňaté obočí.

„Já vím, já vím,“ spustila Miroslava, sotva vyskočila z auta. „Netušily jsme, že ho vezeme.“ Popadla Otravu za obojek a vytáhla ho přes sajtnu. „To se dělá?! Co?! Uličníku!“

„Spadla vám značka,“ řekl Švec a podal jí espézetku.

„Aha,“ zarazila se. „Děkuji. Manžel ji asi špatně přimontoval.“

Josefína se na policisty usmála. „Dobrý den, pánové. Přijeli jste nás zachránit?“

Vízner srazil paty jako prvorepublikový četník a zasalutoval. „Vás, dámy, vždycky a rád.“ Podpraporčík byl známý boдрým obdivem k ženám, a když své komplimenty držel na snesitelné úrovni, bylo to docela příjemné.

„V tom případě,“ Josefína se dotkla bublinkatého nákladu, „je to jen pár kousků.“

„Samozřejmě vás nechceme zdržovat...,“ řekla Miroslava, zatímco se jí podařilo vsoukat Otravu na zadní sedadlo felicie. Hodila za ním espézetku a zabouchla dveře.

„Minutku máme,“ zabručel Švec a uchopil největší obraz. „Víz-nere.“

Josefína pospíchala odemknout galerii. Někde na prahu vnímání zaznamenala houkání, které postupně zesilovalo. Zarazila dveře klínkem a napodobila Miroslavu, jež upírala zrak k východní straně náměstí. O pár sekund později zvuk kulminoval, aby pomalu zeslábl kdesi v útrokách města.

„Strážmistře?“ obrátila se Miroslava na Švece. „Mohl byste mě rychle zavézt domů?“

Přenechal balík Víznerovi. „Důvod?“

„Právě tam hoří,“ odpověděla.

Když později Josefína přijela s Otravou domů, netušila, čemu věnovat pozornost dřív. Jestli švarným hasičům, apokalypse v obývacím

pokoji nebo dvěma viníkům černým od sazí. Miroslava nekřičela. Po tom, co vyslechla hlášení velitele zásahu, které obsahovalo i neuměle zaobalenou poznámku o zdravém rozumu jejího muže a synovce, poděkovala mu za záchranu obydlí a jala se hledat dokumenty k pojištění domácnosti. Přitom ignorovala jakýkoliv Karlův pokus o navázání manželského dialogu a Josefína pochopila, že bude lepší, když odtáhne Vincenta z jejich dosahu.

„Nejste oba blbí?!“ uhodila na něj na schodišti vedoucím do přízemí.

„Šlo to dobře.“ Sedl si na schod. „Dokud nechytly záclony.“

Dívala se na něj a přemýšlela, proč zrovna její syn musí být chodící katastrofa.

Dítě je odrazem tvé výchovy, drahoušku, tak jdi před zrcadlo a nafackuj si sama. To bude úplně nejlepší. Tahle slova pronesla babička, když se Josefína rozzlobila na osmiletého Vincenta, který rozstříhal čítanku na desítky malých kousků, smíchal je s vodou a lepidlem a z výsledné směsi vytvořil chobotničku. Je-li tomu tak, musí se smířit s tím, že Vincent je střelený jen kvůli ní. Podíl jeho otce považovala za zanedbatelný. Seriózní a vážený advokát Divíšek nikdy nic nepodpálil, nevyhodil do vzduchu ani nezpůsobil jiné obecné ohrožení.

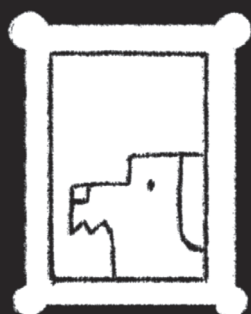
„Tetě se omluvíš a pomůžeš jí s úklidem.“ Posadila se k němu.

„To se rozumí samo sebou, mamušo.“

Pohladila ho po zádech. Na triku měl propálenou díru. Prostrčila jí prst. „Ty jsi pako, víš to?“

Zašklebil se. „Takoví jako my tvoří dějiny.“

Pokývala hlavou. „Přesně tohle řekni tetě. Bude ráda.“

TŘI

/ Úterý 9. 7.

3

„Prosím tě, a kde?“

Miroslava pohlédla na obraz ženy s prázdnýma očima a povislými prsy. Potom odstoupila o pár kroků dozadu. „To jsi ty?“

„Jo, vždycky na konci školního roku,“ odbyla Josefína sestru. „Kde že je ten byt?“

„Kousek za autobusovým nádražím,“ odvětila Miroslava a nasadila si brýle, aby přečetla cedulku pod plátnem. „Čekání. Hm.“

„A nájem?“

„Deset tisíc plus energie.“ Miroslava schovala brýle do pouzdra a urovnala si popruh kabelky na rameni. „Naspořeno prý něco má, tak se bude muset holt trochu starat.“ V plizované sukni a halence s fiží vypadala neúprosně.

„Může bydlet se mnou dole,“ pípla Josefína. Věděla ale, že střílí naprázdno.

„Josefíno,“ zvýšila hlas Miroslava, „málem jsme přišli o střechu nad hlavou.“

„Málem a opravdu hořelo jen trošku,“ našpulila pusku Josefína. Jak to nazvali hasiči? Zahořelo v obytné místnosti v patře domu po neodborné manipulaci se svařovací technikou. „Když to Karel neumí, tak to neměl dělat.“

„Husova patnáct,“ ignorovala Miroslava její poznámku. „Když to zapálí i tam, bude to alespoň stylové.“

„Děláš z něj pyromana,“ opáčila Josefína. „Místo abys byla ráda, že přinutil Karla něco dělat.“

„To zase ano,“ přikývla Miroslava. „Ještě pořád škrábe loňskou výmalbu.“

Josefína ji už nedráždila. Faktem bylo, že Vincent se svou bezstarostnou povahou potřeboval lekci. Doteď přežíval jenom na studentských kolejích a péči o vlastní domácnost nemusel nikdy řešit. Trocha té odpovědnosti mu rozhodně neuškodí, a jestli vyšší mocnosti dovolí, přežije on i jeho okolí.

„Zajdu se tam podívat,“ řekla.

Miroslava se na ni zahleděla. „Josefíno, je to dospělý muž.“

„Já vím.“

„Jediný, koho bys měla dirigovat, je Otrava. To psisko je nesku-tečný.“

„Začnu ho cvičit.“ Josefína si nedělala iluze, věděla, že naučit neukázněného voříška disciplíně je předem prohraný boj, ale musela sestře ukázat trochu dobré vůle.

„Dobře.“ Miroslava otevřela prosklené dveře. „Kdybys sem potřebovala někoho k ruce, dej vědět.“

„Díky.“

Josefína sledovala Miroslavinu postavu, jak míří přes náměstí k radnici, a když jí zmizela z dohledu, zamkla galerii a vydala se k dané adrese. Boční ulička ji vedla mezi krámký a kolem policejního

oddělení. Na parkovišti vedle služebního auta spatřila podpraporčíka Víznera a strážmistra Švece.

„Dobré odpoledne,“ zahlaholil podpraporčík. „Kampak v tom vedru?“

„Ale tak,“ usmála se. „Dobrý den, strážmistře.“

Švec cosi zabručel. Sehnul se do vozu pro nějaké papíry a zabouchl policejní oktávku.

„Nebyla by nějaká vraždička?“ zeptala se co nejvíc roztomile.

„Ne.“

„Škoda.“

Vízner se rozesmál. „Teda, vy jste číslo.“ Dobře věděla, že spíš než k ní promlouvá k tomu, co měla pod letními šaty, ale nevadilo jí to.

Zamávala jim na rozloučenou a pokračovala dál. Ostrůvky autobusového nádraží zely prázdnotou, jenom na jednom se ve stínu plechové stříšky mačkala celkem početná skupina lidí cestujících z práce. Pár metrů stranou stál autobus, řidič seděl na svém místě a s rukama za hlavou sledoval skrumáž na zastávce. Když se přiblížila k přístřešku, lidé se ostražitě semkli na hraně ostrůvku. Jejich hradbu bez zájmu minula a skupina si dala s viditelnou úlevou pohov.

V přízemí jednoho z oprýskaných domů se nacházela pekárna. Pan Řábek krámkem prodal novému majitelce a ta zdárně pokračovala ve výrobě extrémně lahodného zboží. Josefína tak byla nucena dál konzumovat koblížky plněné nugátovým krémem, což jí kromě prchavé slasti přinášelo i tíživou morální kocovinu. Dnes si však úspěšně namluvila, že ji do sladkého pekla vede čistě mateřský instinkt. Proto kromě koblih koupila i čtyři dvojctihodné koláče plněné tvarohem, povídky a sypané drobenkou. Takto obtěžkána se vydala hledat Husovu ulici.

Třípodlažní bytový dům zaklíněný do zarostlého parčíku s dětským kolotočem našla snadno. Vypadal, že má nejlepší leta dávno za sebou. Místo balkonů měli obyvatelé k dispozici jen sušáky pod

okny a dávno nepoužívaná klepadla na koberce za domem. Široké vchodové dveře se pyšnily jedinou malou tabulí z tlustého skla s motivem pampeliškových listů, pět dalších nahradila odpudivá překližka. Krok od nich stál nízký betonový květináč osázený letničkami a drátěný plůtek svírající přerostlou pivoňku.

Dveře nebyly našťěstí dovřené a Josefína tak nemusela řešit rébus se zvonky. Strčila do veřejí a vstoupila do chodby. Okamžitě ji do nosu udeřila vůně smažené cibule a zvuk puštěné televize. Linuly se přizemím. Kdosi nesmírně spokojený jásal z náhlé absence lupů, aby ho vzápětí vystřídalo vřeštění zeleného mužíčka pohánějícího přešlapující nešťastníky ke koupi nového telefonu. Vzhledem k tomu, že osoba, která v bytě žila, musela být značně nedoslýchavá, vyloučila možnost, že by šlo o Vincenta. Minula proto dvě řady schránek a vystoupala po schodišti do dalšího patra. Plastové jmenovky pod kukátky hlásaly, že tuhle nadmořskou výšku obývají Šlapetkovi, Chuchlíková a Motouzek. Přiložila ucho pod první cedulku. Mužský hlas se pokoušel napodobit zpěv Tiny Turner a jakési batole se dožadovalo utření zadinky. Paní Chuchlíková trpěla samomluvou a u pana Motouzka řádili buď zloději, nebo stěhováci. Zaklepala a vzápětí spatřila synovu tvář.

„Mamičko moje milená,“ zaculil se Vincent, „přišla ses podívat?“

„Synáčku drahý,“ vrátila mu stejnou mincí, „že bys dal mamičce vědět?“

Ustoupil, aby mohla vejít. „Nechtěl jsem tě stresovat.“

„To je od tebe milé.“

Miniaturní předsíň vedla do místnosti s kuchyňským koutem a do další – úplně prázdné. Tedy až na obláčkově modrou hamačku, kterou Vincent pověsil na masivní skoby do protilehlých rohů. Na parketách se válely kousky cihel.

Ukázala na červené krátery ve zdi. „To se panu domácímu líbit nebude.“

„Je v Adršpachu,“ ubezpečil ji.

„Tak to jo.“

V bytě pod nimi skončil blok reklam a tklivá melodie naznačila, že v jednom z anglických hrabství povážlivě decimovaném vrahy klesne počet obyvatel o dalších pět osob.

„Paní Zázvorková,“ řekl Vincent. „Miluje kriminálky.“

„A s ní celej barák,“ poznamenala Josefína. Zamířila zase do předsínky a vzala za kliku dalších dveří. Koupelna se záchodem ji vrátila o dalších padesát let zpátky.

„Ta je, co?“ Vincent poplácal litinovou vanu na nožičkách. „Ale zlobí kohoutek.“ Otočil červeným, v karmě to blaflo a tím celá záležitost skončila.

Svraštila čelo. „V kuchyni ti voda teče?“

„No jasně.“ Zavedl ji do druhého pokoje s umakartovou linkou. „Studená.“

Už se mohla za ta leta přestat divit, ale synův vstřícný přístup ke všemu, co život nabízí, nedokázala tak úplně pojmout. Byl by spokojený, i kdyby na dvorku stála latrína a pro vodu se chodilo za město ke studánce. Vyjma linky se v místnosti nacházela ještě vyřezávaná rohová lavice, stůl, dvě židle a hnědá koženková sedačka. Josefína se ani nepokoušela si představit, co se nachází v jejích hlubinách. „Musíš všechno pořádně vyčistit.“

„Samozřejmě,“ přitakal, „už jsem koupil ocet.“

Okamžik přemýšlela, co odpovědět.

„Ale,“ zvedl prst, „je tu wi-fi.“

„Amen.“

Sáhl po batohu a vytáhl notebook. „Kouknu, kde je nějaká ba- zoš. Chtělo by to lednici.“

„Jestli chceš, něco ti na ni přidám. Na novou.“

Usmál se na ni. „Klid, mamičko. Madrid je město možností. A geniální mozek, jako je ten můj, se v tamním kyberprostoru rozhodně neztratil. Sabes?“

Protočila panenky. Miroslava má pravdu. Odstříhnout pupeční šňůru je jediná možnost. Jinak by ho musela mlátit hlava nehlava. Nechala ho být a pootvírala dvířka skříněk. Synáček tu měl k dispozici poměrně slušnou výbavu nádobí, dokonce pod plynovým sporákem našla sadu zaprášených plechů. „No vida, můžeš péct,“ houkla přes rameno.

„Ještě dneska zadělám na chleba!“ zvolal bodře.

Od nutnosti reagovat ji vysvobodil telefon.

„Pepíku?“

Když jí Tvrdík říkal takhle familiárně, znamenalo to, že něco potřebuje. A vzhledem k denní době nepředpokládala, že by to mělo být něco víc intimního, než je rychlý oběd u Vietnamců na náměstí. Bohužel. Od pobytu v Karlových Varech se viděli jen párkrát a Josefina si musela přiznat, že jí ten neřád docela chybí.

„Ano?“

„Kterej je to zvonek?“

„Co?“

„Miroslava nás poslala sem, ale nevím, jakej je to byt.“

„Ty jsi tady?“

„Jo.“

„Aha.“

„Tak řekneš mi, koho mám zmáčkнуть?“

„Motouzka,“ odvětila. „Vincentovi neteče teplá a pán si vegetuje v Adršpachu.“

Zavěsil, načez zadrnčel zvonek.

„Kdo to je?“ zeptal se Vincent.

„Tvrdík.“ Přešla do předsíně a zmáčkla tlačítko u telefonu na zdi.

„Comisario del Policía,“ pokýval hlavou. „Má výdrž, kluk jeden.“

„No dovol.“ Otevřela dveře. Dupání na schodech jí potvrdilo, že Tvrdík má společnost. Hádala Švece a vidina smažených nudlí u Huonga se zdála být nebezpečně reálná.

Nakonec musela zahnat i tuhle vizi, neboť za komisařem se táhla jeho dcera Lída. Od jara se na dívce nezměnilo téměř nic. Ani otrávený výraz, ani záliba v tmavých barvách. Hřívu hnědých vlasů si protentokrát svázala do složité proplétaného copu a k černým minišatům si obula vysoké kanady. Na uších měla nasazená sluchátka, na zádech háčkovaný batoh a na rtech nechť ke všemu v dosahu několika světelných mil.

„Ahoj.“ Josefína natáhla ruce k Tvrdíkovi.

Objal ji a políbil. „Jak se máš, uličnice?“

„Dobře.“ Mrkla na Lídu. „Nazdar Lído.“

Dívka se zahleděla kamsi pod Josefínina játra.

Tvrdík dívce sundal sluchátka. „Něco jsme si řekli,“ pronesl varovně.

Propálila ho pohledem. „Dobrý den.“

„Nech ji,“ řekla Josefína. „A pojdte dovnitř.“ Mezi dveřmi u paní Chuchlíkové se objevila škvíra a ona neměla chuť užívat si Lídiny nevráživosti na chodbě.

Do předsíně nakráčel Vincent. „Takže policejní razie,“ usmíval se.

„Nevyrostl ten kluk?“ zeptal se Tvrdík a potřásl si s mladíkem rukou.

„Možná opticky,“ opáčila Josefína. „Jinak je to pořád stejný.“

„Tohle,“ obrátil se Tvrdík na dívku, „je Ludmila.“

Tohle pohlédlo vzhůru a pozdravilo. „Hoj.“

„Hój,“ napodobil ji. „Nechceš čaj? Mám jeden speciální, ten tě uvolní.“

Pohodila hlavou.

Josefína do něj žďuchla. „Opovaž se.“

„Nebo pivo,“ nenechal se zpacifikovat. „Ale je teplý. Nemám lednici.“

„O tom jsem chtěl mluvit,“ řekl Tvrdík.

„O lednici?“ zdvihla obočí.

„Dáme si?“ namířil Vincent na komisaře ukazováček. „Dal jsem ho zatím do studený vody.“

„Vincente.“ Tentokrát ho Josefína vystrnadila z futer úplně. „Jdi uklízet. Huš!“

Zasalutoval. „Jdu hledat kýbl.“

„Potřeboval bych pomoct,“ obrátil se Tvrdík k Josefíně.

„S lednicí?“

„S Lídou.“

„Já jsem tady,“ připomněla se dívka.

Nevšímal si jí. „Eva je na dovolený a Lídu mám teď měsíc já.“

„Super, tak se užijete,“ pronesla Josefína s nepatrným nádechem zklamání. Měla sice spoustu práce s výstavou, ale nějaké to letní vzrušení ve dvou by bodlo.

„No,“ podrbal se na bradě, „problém je v tom, že já dovolenou nemám a nechci doma Lídu nechávat samotnou.“

„Slíbila jsem ti, že už to neudělám!“ zvolala Lída. Vytrhla mu z ruky sluchátka a hrcla sebou na židli v kuchyni.

„Bacha,“ otočil se k ní Vincent, který se pokoušel vydrhnout zvlášť odolný flek z podlahy, „je děsně rozvrzaná.“

Než mohla dívka vymyslet něco vtipného, dřevěné opěradlo povolilo a ona ležela na zemi. „Ty vole!“ ulevila si.

„Říkal jsem ti to.“ Hodil hadr do kbelíku, zvedl se a vyprostil ji ze zdemolovaného torza.

„Dík.“

Tvrdík na ně okamžik hleděl a pak obrátil pozornost zpět k Josefíně. „Nemohla by zůstat s tebou? Dva, maximálně tři týdny.“

Tušila něco podobného, ale že to na ni vypálí takhle přímo... „Vždyť víš, že mě zrovna nemusí,“ namítla.

„Pepíku...“ Pohlídl ji po tváři. „Kufr už má ve vile. Miroslava s tím souhlasí – teda pokud bude bydlet u tebe, a ne u nich nahoře.“

Zavrtěla hlavou. „Vy jste báječní.“ Podezírala sestru, že jde o odvetu za ohořelý obývací pokoj.

„Já u ní nebudu!“ přistoupila k nim Lída.

„Ale budeš, holčičko, a bez diskuze!“ zvýšil hlas.

„Máma je v pohodě,“ zapojil se do debaty Vincent, „můžete hrát žolíky.“ Stoupl si za Josefínu a opřel si bradu o její temeno. „Nebo si kreslit.“

Lída na něj pohlédla, jako kdyby spadl z višně.

„Tak dohodnuto,“ pravil spěšně Tvrdík. „Musím teď frčet do Prahy. Moc děkuju, Pepíku. A ty buď hodná,“ pohrozil dceři. „Zavolám.“ Potom utekl.

Chvilku bylo ticho. Tři páry očí zíraly otevřenými dveřmi z bytu na domovní chodbu.

„Paní Zázvorková, opravdu nevím, mám teďko fofr.“ Hluboký mužský hlas naplnil přízemí a odér smažené cibule zesílil.

„Však byste nebyl škodnej,“ opáčil ženský hlas. „Na koho jinýho bych se měla spolehnout. Dobrejch instalatérů je málo.“

„Tak zejtra večer, když se utrhnu.“

„Jste zlatej.“

„No tak nashle.“

Vzpamatovali se.

„Tak to by bylo,“ řekla Josefína.

Lída si založila ruce na prsou. „Fajn.“

„Kdyžtak můžeš spát venku na zahradě,“ poradil jí Vincent.

„Klidně.“

Josefína se po něm ohnala. „Mohl by sis přestat dělat z mý hlavy poličku?“

Drtil jí bradou lebku dál a ji napadlo, jestli vůbec tohle léto přežije.

Epiphysis

Diaphysis

ČTYŘI

/ Středa 10. 7.

4

Zatracenej večírek. Kdyby tušila, že ji táta odloží u Josefíny, nikam by nešla. Zůstala by doma a listovala v *Bibli*, soptila Lída, zatímco se snažila najít snesitelnou pozici ve starém ušáku. Stejně tam nebyl nikdo zajímavý a holky se chovaly jako krávy. A to sladký pití. Ještě teď se jí obrací žaludek, když si na něj vzpomene.

„Znovu opakuju,“ ozvala se Josefína z vedlejšího pokoje, „tady je volná polovina postele.“

To víš, že jo, odfrkla si Lída v duchu. Kdyby aspoň ta pitomá deka tak neklouzala! Trhla tkaninou, ale jediné, čeho dosáhla, bylo rozmrzelé psí zívnutí.

„Je to tátova půlka,“ pokračovala Josefína.

„Zvíře debilní!“ Lída se posadila. Pokoj se topil ve tmě, ale voříška nahnátla na první pokus. „Uhni!“ odsunula Otravu stranou.

Vedle bliklo modré světýlko.

„Jsou tři hodiny. Takhle se nevyspíš.“

„Na to kašlu.“

„Jak chceš.“ Displej zhasnul.

Lída sebrala deku a lehla si na koberec. Ještě ke všemu v bytě toho vytáhlýho stupida zapomněla sluchátka. Na tváři ucítila uslintané vlhko.

„Jdi do –!“ vyjekla.

„Otravo, pojd' sem!“ poručila Josefína.

Voříšek přestal, ale cvakání tlapek nabralo směr předsín.

„Říkám ti, k noze!“

Povel přinesl jediný výsledek, a to ten, že uslyšely škrábání na dveře.

„Jednou z tebe nechám udělat předložku k posteli. A to myslím smrtelně vážně!“ rozčilila se Josefína kdesi nad Lídou.

„Au!“ hekla Lída, když ucítila bolest kolem kotníku. „Nemůžeš dávat pozor?!“

„Tak se neválej na zemi!“

Psí škrábání zesílilo.

„Vždyť už jdu!“ Na Lídu dýchl průvan a šramot ustal. Vylezla zpět do křesla a vzala do ruky mobil. Ještě že existuje svět, kde jsou normální lidé, požehnala v duchu YouTube.

Proud studeného vzduchu utnulo klapnutí kliky. „Budeš mít červený oči,“ okomentovala její počínání Josefína.

„Hm.“

„Jak chceš, ale ztlum si to.“

Lída nakvašeně udělala, co se po ní chtělo, a rty špulící dívka na displeji, která právě nanášela na svou uhrovatou tvář silnou vrstvu make-upu, připomínala rybu na suchu.

„Ráno jdu do města,“ řekla Josefína. „Nechám ti na stole adresu. A k snídani si dej koláče.“

„Ty nejím.“

„V tom případě budeš o hladu, protože tu nic jinýho nemám,“ opáčila Josefína.

„Smůla,“ pokrčila rameny Lída.

Slyšela, jak se Josefína nadechla, proto rychle pronesla: „Dobrou noc.“

„No, já ji mít dobrou budu,“ odušila Josefína a odešla do ložnice.

Lídě trvalo přesně čtyřicet osm videí, než usnula. Když se ráno probudila zkroucená v ušáku, bylo poledne. Rozbolavělá se posadila a mohutně zívla. Na kulatém stole před ní ležely papírek s adresou, krabicové mléko a sáček s koláči. Vzala jeden a zakousla se do makové dobroty. Chvilí jen tak žvýkala a bezmyšlenkovitě zírala před sebe. Pak odšroubovala uzávěr mléka a napila se. Vyteкло jí na bradu.

„Do –“ Setřela si tekutinu dlaní a rozhlédla se po ubrousku. Žádný nespatriła, tak si posloužila polstrováním křesla. Podle prodřených míst v tkanině bylo jasné, že si tenhle kus nábytku během existence užil své. Do jedné díry šel strčit prst. „Ts...“ odfrkla si. Interiér Josefínina bytu vykazoval podobnou omšelost a Lída nechápala, jak tohle může tátovi imponovat. Přemýšlela o tom i cestou na toaletu. Sotva však dosedla, lekla se reprodukce *Mony Lis*y a chvíli trvalo, než uvedla do provozu příslušné svěrače. Dáma se shovívavě usmívala a s trpělivostí sobě vlastní čekala na úlevné zurčení.

V koupelně se naštěstí podobné překvapení nekonalo a Lída si napustila vanu. Odsunula prkno počmárané propiskou a nalila do vody pořádnou dávku bublinek. Zalitovala, že nemá sluchátka, jelikož ze zahrady zadrnčel zvuk sekačky na trávu a lázeň tak ztratila svou relaxační funkci. I pod vodou Lída vnímala vzdálené dunění a nutnost dýchat ji nakonec přiměla smířit se s realitou nad hladinou. Předpotopní kachlíky, nedopitá sklenička vína a dvě napůl vyhořelé svíčky v ní však vyvolaly nestravitelnou představu erotických hrátek vlastního otce s Josefínou a způsobily, že sáhla po špuntu.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Kdo štěká, nekouše.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.